

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ

A1.

Νόμισε ότι ερχόταν προς το μέρος του ένας άνθρωπος με πελώριο μέγεθος και βρώμικο πρόσωπο, όμοιος με εικόνα νεκρού. Μόλις τον κοίταξε ο Κάσσιος, τον έπιασε φόβος και επιθύμησε να μάθει το όνομά του. Εκείνος απάντησε ότι ήταν ο Πλούτωνας.

Στο Λατινικό πόλεμο ο Τίτος Μάνλιος, ο ύπατος, που καταγόταν από αριστοκρατική γενιά, είχε την αρχηγία του στρατού των Ρωμαίων. Αυτός, όταν κάποτε έφευγε από το στρατόπεδο, διέταξε να απέχουν όλοι από τη μάχη. Αλλά λίγο αργότερα ο γιος του πέρασε έφιππος μπροστά από το στρατόπεδο των εχθρών και προκλήθηκε σε μάχη από τον αρχηγό των εχθρών με αυτά τα λόγια:

Δε σου πέρασε η οργή, όταν εισέβαλες στα σύνορα της πατρίδας (σου); Αν και είχες φτάσει με εχθρική και απειλητική διάθεση, γιατί, όταν είδες τη Ρώμη, δε σου πέρασε από το μυαλό: « μέσα σε εκείνα τα τείχη βρίσκονται το σπίτι και οι εφέστιοι θεοί μου, η μητέρα, η σύζυγος και τα παιδιά (μου); » Αν λοιπόν εγώ δε (σε) είχα γεννήσει, η Ρώμη δε θα πολιορκούνταν. Αν δεν είχα γιο, θα πέθαινα ελεύθερη σε ελεύθερη πατρίδα. Εγώ τίποτα πια δεν μπορώ να πάθω ούτε θα είμαι για πολύ ακόμα πάρα πολύ δυστυχισμένη: αλλά αντίθετα αυτούς, αν συνεχίσεις, τους περιμένει ή πρόωρος θάνατος ή μακρόχρονη σκλαβιά.

B1.

Ingenter

Facies

Simillimo

Quae

Exercitus

Proeliis

Minaciore

Illud

Penatium

Nulli rei

Diutius

Miser

Hac

Morte

Servitutis

B2α.

Existimem

Veniendo

Aspice

Concipient

Praeesse

Abisset

Abstenturam

Habebuntur

Passuram esse

Possitis

B2β.

Ενεστώτας: Ingridiamur

Παρατατικός: Igrederemur

Μέλλοντας: Ingressuri simus

Παρακείμενος: Ingressi simus

Υπερσυντέλικος: Ingressi essemus

Γ1α.

γενική της ιδιότητας στο hominem

παράθεση στο T. Manlius

επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στο castris

αφαιρετική του τρόπου στο perveneras

κατηγορούμενο στο υποκείμενο ego

Γ1β. se υποκείμενο στο esse (ταυτοπροσωπία, λατινισμός και άμεση αυτοπάθεια)

το υποκείμενο του απαρεμφάτου βρίσκεται σε πτώση αιτιατική. Όταν υπάρχει ειδικό απαρέμφατο, το υποκείμενο μπαίνει πάντοτε σε πτώση αιτιατική και σε περίπτωση ταυτοπροσωπίας

ego υποκείμενο στο pati το υποκείμενο του απαρεμφάτου βρίσκεται σε πτώση ονομαστική, γιατί έχουμε ταυτοπροσωπία, και το απαρέμφατο είναι τελικό

Γ1γ. dux hostium filium his verbis proelio lacessivit

Γ1δ. qui natus est/erat cum ingredereris(-re) dum ingrederis (-re)

Γ2α. ανοιχτή υπόθεση στο παρόν

At contra hos, **si perexisses**, aut immature mors aut longa servitus **mansisset**

At contra hos, **si pergas**, aut immature mors aut longa servitus **maneant**

Γ2β. non habens filium libera in libera patria mortua essem

Η μετοχή τίθεται σε πτώση ονομαστική γιατί είναι συνημμένη στο εννοούμενο υποκείμενο του ρήματος ego

Γ2γ. simul aspexit Cassius: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση, εισάγεται με τον χρονικό σύνδεσμο simul και εκφέρεται με οριστική γιατί μας ενδιαφέρει από καθαρά χρονική άποψη, παρακειμένου, γιατί δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

Cum aliquando castris abiret: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση, εισάγεται με τον ιστορικό –δηγηματικό σύνδεσμο cum, ο οποίος υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση ανάμεσα στην κύρια και τη δευτερεύουσα δημιουργώντας μια σχέση αιτίας αιτιατού ανάμεσά τους (συγχρονισμός δευτερεύουσας και κύριας πρότασης) και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί είναι φανερός ο ρόλος του υποκειμενικού στοιχείου. Συγκεκριμένα με υποτακτική παρατατικού (abiret) γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (edixit).

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

ΤΕΛΙΑ ΚΑΡΑΤΖΕΤΖΟΥ

ΑΝΝΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΣΙΡΕΚΑ

ΜΑΡΙΑ ΧΑΡΤΟΜΑΤΖΙΔΟΥ